

ROZHODNUTÍ KOMISE (EU) 2015/1074**ze dne 19. ledna 2015****o státní podpoře SA.35842 (2014/C) (ex 2012/NN), kterou poskytla Itálie –****Dodatečná vyrovnávací platba za závazek veřejné služby pro společnost CSTP***(oznámeno pod číslem C(2015)74)***(Pouze italské znění je závazné)****(Text s významem pro EHP)**

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 108 odst. 2 první pododstavec této smlouvy,

s ohledem na Dohodu o Evropském hospodářském prostoru, a zejména na čl. 62 odst. 1 písm. a) této dohody,

poté, co vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek v souladu s výše uvedeným(i) ustanovením(i), a s ohledem na tyto připomínky,

vzhledem k těmto důvodům:

1. POSTUP

- (1) Elektronickým oznámením ze dne 5. prosince 2012 oznámily italské orgány podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy dodatečné vyrovnání poskytnuté společnosti Consorzio Salernitano Trasporti Pubblici S.p.A. (dále jen „společnost CSTP“) za provozování osobní autobusové dopravy na základě koncesí udělených regionem Kampánie (dále jen „Region“) v období let 1997–2002 (dále jen „posuzované období“), v rámci výkonu rozsudku italského nejvyššího správního soudu (Consiglio di Stato).
- (2) Oznámení bylo zaevidováno pod číslem SA.35842 a ode dne 13. prosince 2012 s ním bylo zacházeno jako s neoznámeným opatřením, protože na základě informací, jež měla Komise k dispozici, měl Region povinnost zaplatit společnosti CSTP dodatečnou vyrovnávací platbu ode dne 7. prosince 2012, tedy poté, co italská vláda oznámila opatření Komisi, avšak předtím, než Komise přijala rozhodnutí.
- (3) Dopisem ze dne 20. února 2014 oznámila Komise italským orgánům rozhodnutí zahájit řízení podle čl. 108 odst. 2 Smlouvy (dále jen „rozhodnutí zahájit řízení“).
- (4) Rozhodnutí zahájit řízení bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ⁽¹⁾. Komise vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek k podpoře.
- (5) Italské orgány podaly své připomínky k rozhodnutí zahájit řízení dopisy ze dne 21. a ze dne 25. března 2014.
- (6) Jediná třetí strana, jež podala připomínky k rozhodnutí o zahájení řízení, byla společnost CSTP, příjemce opatření. Její připomínky byly obdrženy ve dnech 25., 26., 27. a 28. března 2014.
- (7) Itálie se k připomínkám třetí strany nevyjádřila.
- (8) Poté, co Komise souhlasila s prodloužením lhůty pro podání připomínek, poskytly italské orgány doplňující informace dopisem ze dne 15. září 2014.

2. POPIS OPATŘENÍ**2.1. PODNIK**

- (9) Společnost CSTP je akciová společnost, jež provozuje místní veřejnou dopravu na základě koncesí udělených Regionem a obcemi. Konkrétněji pak podle italských orgánů tato společnost jakožto držitel koncese udělené Regionem v posuzovaném období provozovala služby autobusového spojení v celkovém objemu přibližně 9 milionů kilometrů ročně.

⁽¹⁾ Rozhodnutí Komise ze dne 20. února 2014 o státní podpoře SA.35842 (2012/NN) – Itálie – Vyrovnávací platba za ZVS pro společnost CSTP (Úř. věst. C 156, 23.5.2014, s. 39).

- (10) Podle informací poskytnutých italskými orgány již Region za výše uvedené služby poskytnuté v posuzovaném období společnosti CSTP vyplatil částku 131 632 525,80 EUR, z toho 125 869 212,47 EUR za provozování a správu služby a 5 763 313,32 EUR za investice. Vzhledem k tomu, že toto vyrovnání bylo společností CSTP poskytnuto více než deset let předtím, než Komise italskému státu zaslala první žádost o podání informací, nebude toto vyrovnání v rámci probíhajícího řízení předmětem posuzování⁽²⁾.
- (11) Vedle výše uvedených – již obdržených – částek požádala společnost CSTP Region o dodatečné vyrovnání ve výši 14 545 946 EUR podle nařízení Rady (EHS) č. 1191/69⁽³⁾, a to za hospodářské nevýhody, jež měla utrpět v důsledku údajného uložení závazku veřejné služby (ZVS).
- (12) V roce 2008 regionální správní soud v Salernu (Tribunale Amministrativo Regionale di Salerno) zamítl žalobu společnosti CSTP o uznání práva na dodatečnou vyrovnávací platbu na základě nařízení (EHS) č. 1191/69. Soud rozhodl, že v souladu s článkem 4 nařízení (EHS) č. 1191/69⁽⁴⁾ nemůže společnost CSTP požadovat vyrovnání za hospodářské nevýhody vyplývající z uložení závazku veřejné služby, aniž by před tím požádala o zrušení tohoto ZVS.

2.2. ROZSUDKY NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU

- (13) Rozsudkem ze dne 27. července 2009 (rozsudek č. 4683/09) nejvyšší správní soud vyhověl odvolání společnosti CSTP proti rozhodnutí regionálního správního soudu v Salernu, když dospěl k závěru, že společnost CSTP má právo obdržet dodatečnou vyrovnávací platbu za veřejnou službu poskytovanou podle článků 6, 10 a 11 nařízení (EHS) č. 1191/69. Tento rozsudek přesně nestanoví, na základě jakého právního aktu a v jaké podobě byl závazek veřejné služby uložen, zdůrazňuje však, že podniku, jenž poskytuje veřejnou službu, nelze zamítnout žádost o úhradu nákladů skutečně vynaložených při poskytování takovéto služby. Nejvyšší správní soud dále rozhodl, že společnost CSTP má právo obdržet za veřejnou službu vyrovnání i bez předchozí žádosti o zrušení ZVS.
- (14) Podle nejvyššího správního soudu měl přesnou výši dodatečné vyrovnávací platby dlužné společnosti CSTP určit Region na základě spolehlivých údajů dovoditelných z účetnictví společnosti, dokládajících rozdíl mezi náklady vzniklými v souvislosti s touto částí podnikové činnosti společnosti CSTP, na niž se vztahoval závazek veřejné služby, a příslušným příjmem. Region však konstatoval, že vzhledem k nedostatku přesných a spolehlivých údajů není schopen částku určit.
- (15) Usnesením č. 8736/2010 ze dne 13. prosince 2010 nejvyšší správní soud jmenoval odborníka, aby tento úkol provedl. Podle italských orgánů nebyl tento odborník schopen určit částku, jež měla být předmětem vyrovnání, a teprve za pomoci dalšího odborníka, jmenovaného usnesením nejvyššího správního soudu č. 5897/2011 ze dne 7. listopadu 2011, byla vypočtena přesná výše vyrovnání, přičemž byla použita „induktivní metoda“, tak jak nařizuje rozhodnutí nejvyššího správního soudu č. 3244/2011 ze dne 25. července 2011. Na základě těchto výpočtů dospěli odborníci k závěru, že společnost CSTP obdržela nedostatečné vyrovnání pouze za rok 1998, jak vyplývá z použití vzorce pro výpočet podle článku 11 nařízení (EHS) č. 1191/69 (tarifní závazek). K výpočtu (případného) nedostatečného vyrovnání podle článku 10 téhož nařízení (závazek provozu nebo přepravy) nemohli odborníci „induktivní metodu“ použít vzhledem k nedostatku spolehlivých údajů a k riziku, že by použitím „induktivní metody“ došlo ke zvýšení vyrovnání vypočteného podle článku 11. Odborníci tak implicitně předpokládali, že společnosti CSTP byl uložen tarifní závazek.

⁽²⁾ Komise připomíná, že podle článku 15 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. L 83, 27.3.1999, s. 1), pravomoci Komise ve věci navrácení podpory podléhají promlčecí lhůtě 10 let, která počíná dnem, kdy je protiprávní podpora udělena příjemci buď jako jednotlivá podpora, nebo v rámci režimu podpory. Jakékoli opatření přijaté Komisí nebo členským státem jednajícím na žádost Komise, týkající se protiprávní podpory, přerušuje běh promlčecí lhůty.

⁽³⁾ Nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 ze dne 26. června 1969 o postupu členských států ohledně závazků vyplývajících z pojmu veřejné služby v dopravě po železnici, silnici a vnitrozemských vodních cestách (Úř. věst. L 156, 28.6.1969, s. 1).

⁽⁴⁾ Čl. 4 odst. 1 nařízení (EHS) č. 1191/69 stanoví: „Je na dopravních podnicích, aby požádaly příslušné orgány členských států o úplné nebo částečné zrušení závazku veřejné služby, pokud tento závazek zahrnuje hospodářské nevýhody.“ Čl. 6 odst. 3 stanoví: „Příslušné orgány členských států rozhodnou do jednoho roku od podání žádosti, pokud jde o závazky provozu nebo přepravy, a do šesti měsíců, pokud jde o tarifní závazky. Právo na vyrovnání vzniká dnem rozhodnutí příslušného orgánu [...]“.

- (16) Nejvyšší správní soud následně vynesl rozsudek č. 5649/2012 ze dne 7. listopadu 2012, jímž Regionu uložil povinnost zaplatit společnosti CSTP do 7. prosince 2012 částku 4 951 838 EUR, jež představovala výši nedostatečného vyrovnání pro společnost za rok 1998. Region tuto částku společnosti CSTP zaplatil dne 21. prosince 2012.
- (17) Zaplacení této dodatečné vyrovnávací platby společnosti CSTP ze strany Regionu na základě rozsudku č. 5649/2012 představuje neoznamené opatření a je předmětem tohoto rozhodnutí.

2.3. DODATEČNÉ INFORMACE/PŘIPOMÍNKY POSKYTNUTÉ ITALSKÝMI ORGÁNY

- (18) Podle italských orgánů společnost CSTP, stejně jako další provozovatelé regionálních služeb linkové autobusové dopravy, provozovala svou činnost na základě dočasných povolení (koncesí), jež musela být každoročně obnovována na základě předchozí žádosti podniku provozujícího službu. Tyto koncese udělovaly společnosti výlučné právo na poskytování dotčených služeb.
- (19) Italské orgány dále uvádějí, že společnost CSTP žádala Region o vydání koncesí k poskytování služeb na dotčených trasách každý rok během posuzovaného období a že koncese vždy stanovily, že služby jsou poskytovány zcela na vlastní riziko dotčeného podniku, a zejména, „aniž by poskytování služby opravňovalo k dotaci či vyrovnání jakékoli povahy“. Italské orgány poskytly kopii vzoru koncese z roku 1973 a potvrdily, že tento vzor se shoduje se vzorem, který v posuzovaném období používaly ve vztahu ke společnosti CSTP. Italské orgány však neposkytly žádnou koncesní smlouvu, jež by byla v posuzovaném období se společností CSTP skutečně uzavřena.
- (20) Italské orgány uvádějí, že na základě zmíněných koncesí měla společnost CSTP možnost navrhnout nahrazení způsobů dopravy, jež měly být použity, nebo požádat o úplné nebo částečné zrušení svého závazku veřejné služby, pokud by tento závazek pro podnik znamenal hospodářskou nevýhodu; společnost však tohoto práva nikdy nevyužila. Italské orgány dále tvrdí, že společnost Regionu nikdy neoznámila, že závazek přináší hospodářské nevýhody, ani že poskytuje služby, které by neposkytovala, pokud by neměla povinnost poskytovat je v rámci ZVS. Konečně podle italských orgánů společnost CSTP nikdy nepožádala o zrušení závazků veřejné služby, jak údajně stanoví čl. 4 odst. 1 nařízení (EHS) č. 1191/69.
- (21) Podle italských orgánů byly veřejné příspěvky, jež byly v minulosti poskytnuty společnosti CSTP, založeny na metodice standardních hospodářských nákladů, která předpokládá použití parametrů stanovených regionálním zákonem č. 16/1983⁽⁵⁾, jako je počet přidělených kilometrů ve vztahu k počtu skutečně ujetých kilometrů, počet zaměstnanců a autobusů, který se liší podle typu poskytované služby (městská doprava, doprava v horském či kopcovitém terénu), právní a ekonomické podmínky vztahující se k zaměstnancům, velikost podniku a náklady na autobusy.
- (22) Italské orgány mají pochybnosti ohledně toho, zda společnost CSTP prokázala, že plnila závazky veřejné služby účinně a správně v souladu s nařízením (EHS) č. 1191/69, a tvrdí, že společnost CSTP nedisponovala systémem oddělených účtů stanoveným v čl. 1 odst. 5 téhož nařízení.

2.4. VÝŠE VYROVNÁNÍ

- (23) Jak uvádí 15. bod odůvodnění, nejvyšší správní soud jmenoval dva odborníky, aby stanovili výši dodatečné vyrovnávací platby, kterou Region dluží společnosti CSTP podle článků 6, 10 a 11 nařízení (EHS) č. 1191/69. Oba odborníci předložili svou zprávu dne 27. září 2012, avšak pouze druhý odborník byl schopen výši této dlužné dodatečné vyrovnávací platby vypočítat.
- (24) Pokud jde o závazek provozu nebo přepravy podle článku 10 nařízení (EHS) č. 1191/69, odborníci ve zprávě několikrát opakují, že žádosti společnosti CSTP o dodatečné vyrovnání nebyly podpořeny dostatečným množstvím údajů, které by byly podloženy dokumenty a umožňovaly by přesný výpočet částky. Dále strany (tj. společnost CSTP a Region) rovněž předložily údaje, které nebyly ve vzájemném souladu nebo nebyly dostatečně přesné, neboť se ukázalo, že jsou pouze přibližné. V důsledku toho dospěli odborníci ve zprávě k závěru, že strany předložily písemné důkazy nedostatečné k posouzení hospodářské nevýhody vztahující se k linkové autobusové dopravě, což i přes použití „induktivní metody“ stanovené nejvyšším správním soudem znemožnilo jakýkoli spolehlivý odhad ve věci. Odborníci proto dospěli k závěru, že dodatečné vyrovnání týkající se závazku provozu nebo přepravy vypočtené podle článku 10 nařízení (EHS) č. 1191/69⁽⁶⁾, by mělo být rovno nule.

⁽⁵⁾ Regionální zákon č. 16 ze dne 25. ledna 1983 o zásadách Regionu ve věci služeb místní veřejné přepravy cestujících (*Legge Regionale n. 16/1983: Interventi regionali in materia di servizi di trasporto pubblico locale per viaggiatori*) je k dispozici na adrese: http://jtest.ittig.cnr.it:8080/cocoon/regioneCampania/xhtml?css=4&doc=/db/nir/RegioneCampania/1983/urn_nir_regione.campania_legge_1983-01-25n16&datafine=19830205

⁽⁶⁾ Článek 10 nařízení (EHS) č. 1191/69 stanoví, že výše vyrovnání se v případě závazku poskytovat přepravní služby určuje na základě rozdílu mezi snížením příjmů podniku a snížením nákladů, které by nastalo, pokud by byl dotčený závazek za dané období zrušen.

- (25) Pokud jde o dodatečné vyrovnání za tarifní závazky podle článku 11 nařízení (EHS) č. 1191/69, odborníci dospěli k závěru, že není možné ho vypočítat podle odstavce 2 uvedeného ustanovení, neboť strany nikdy nedefinovaly situaci na trhu; výši vyrovnání by proto bylo nutné vypočítat podle odstavce 1 uvedeného ustanovení. Odborníci však uznávají, že vzhledem k nedostatku údajů či nespolehlivosti údajů vyrovnání nelze vypočítat ani podle odstavce 1. Proto byla použita „induktivní metoda“ stanovená nejvyšším správním soudem, která spočívá v použití konceptu „standardních nákladů“ založeného na „standardních jednotkových nákladech“ a počtu kilometrů, na které se vztahuje koncese, s cílem vypočítat, zda bylo společnosti CSTP v posuzovaném období za tarifní závazky, jež jí byly uloženy, poskytnuto nedostatečné vyrovnání.
- (26) Na tomto základě odborníci vypočítali výši dodatečného vyrovnání podle vzorce uvedeného v článku 11 nařízení (EHS) č. 1191/69, přičemž předpokládali, že společnosti CSTP byly v posuzovaném období uloženy tarifní závazky; jejich výpočet shrnuje následující tabulka:

	1997	1998	1999	2000	2001	2002
A) Výnosy přiřaditelné fungování na obchodním základě	40 303 387,71	42 312 390,51	41 174 023,85	42 399 523,59	42 010 059,97	42 010 059,97
B) Skutečné výnosy přiřaditelné fungování v předmetném případě	9 484 545,48	8 705 924,03	8 577 234,29	9 254 374,76	9 447 735,00	9 430 225,00
C) Již vyplacené příspěvky	34 106 026,86	29 935 681,81	34 124 760,15	35 199 742,20	33 496 192,00	33 869 048,00
A-(B+C)	- 3 287 184,64	3 670 784,68	- 1 527 970,59	- 2 054 593,37	- 933 867,03	- 1 289 213,03
A-(B+C)		3 670 784,68				

- (27) Z uvedených výpočtů vyplývá, že společnost CSTP by mohla tvrdit, že obdržela nedostatečné vyrovnání, pouze pokud jde o rok 1998, a to z důvodu údajných tarifních závazků, jež jí byly uloženy. Výše nedostatečného vyrovnání za tento rok je rovna částce 3 670 784,68 EUR, k níž se připočítají zákonné úroky ve výši 1 281 053,57 EUR, z čehož vyplývá, že výše dodatečného vyrovnání činí 4 951 838,25 EUR; nejvyšší správní soud uložil Regionu, aby tuto částku společnosti CSTP uhradil a tento ji dne 21. prosince 2012 skutečně uhradil.

2.5. ODŮVODNĚNÍ ZAHÁJENÍ ŘÍZENÍ

- (28) Jak vyplývá z rozhodnutí zahájit řízení, měla Komise řadu pochybností, pokud jde o slučitelnost opatření s vnitřním trhem.
- (29) Zaprvé si Komise kladla otázku, zda byly splněny čtyři podmínky stanovené Soudním dvorem Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) v judikatuře *Altmark* ⁽⁷⁾.
- (30) Zadruhé měla Komise pochybnosti, pokud jde o vynětí z oznamovací povinnosti ve smyslu nařízení (EHS) č. 1191/69. Za účelem stanovení, zda v daném případě čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69 skutečně italské orgány zprošťuje povinnosti předchozího oznámení, je tedy nezbytné zaprvé určit, zda Region skutečně jednostranně uložil

⁽⁷⁾ Věc C-280/00, *Altmark Trans v. Regierungspräsidium Magdeburg*, EU:C:2003:415.

společnosti CSTP závazek veřejné služby, a zadruhé, zda je přiznané vyrovnání uznané za tento závazek v souladu s nařízením (EHS) č. 1191/69. Komise nemohla dospět závěru, pokud jde o otázku, zda vyrovnání poskytnuté společnosti CSTP tyto podmínky splňuje.

- (31) Zatřetí měla Komise pochybnosti, pokud jde o slučitelnost opatření ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007⁽⁸⁾. Pokud by se potvrdilo, že alespoň jedna z podmínek vynětí z oznamovací povinnosti stanovených nařízením (EHS) č. 1191/69 nebyla splněna a že je nezbytné provést posouzení podle nařízení (ES) č. 1370/2007, měla by Komise pochybnosti ohledně splnění podmínek tohoto nařízení v projednávané věci.

3. VYJÁDŘENÍ ITÁLIE

- (32) Italské orgány na celostátní úrovni nepodaly připomínky k rozhodnutí zahájit řízení. Připomínky podal pouze region Kampánie.
- (33) Zprvce Region konstatoval, že společnost CSTP nepředložila žádný důkaz, kterým by doložila existenci odpovídajícího oddělení účtů.
- (34) Opětovně tedy potvrdil, že v posuzovaném období nedošlo k žádnému jednostrannému uložení závazku veřejné služby. Společnost CSTP na základě v té době platných předpisů každoročně žádala o obnovení služeb podléhajících koncesi a že žádný z aktů o udělení koncese neobsahoval jednostranné uložení ZVS. Kromě toho, aby Region vyhověl rozsudku, opakovaně od společnosti CSTP požadoval předložení písemných důkazů o aktech či smlouvách, na jejichž základě podle ní k uložení ZVS došlo, podle jeho sdělení však nikdy neobdržel žádnou odpověď. Společnost CSTP neposkytla ani důkazní prostředky, jež by doložily, že Region požádala o úpravu podmínek stanovených v koncesních smlouvách, pokud jde o spoje, jízdní řády a sazby, ani důkazy, jež by doložily, že Region případné požadavky v tomto ohledu zamítl. Pokud jde o tarifní stropy, Region uvedl, že sazby uvedené v koncesních smlouvách spadaly pod obecná opatření cenové politiky uplatňované všemi podniky v tomto odvětví.

4. PŘIPOMÍNKY ZÚČASTNĚNÝCH STRAN

- (35) Jedinou třetí stranou, která v odpovědi na rozhodnutí zahájit řízení předložila připomínky, byla společnost CSTP, příjemce opatření. Společnost CSTP ve svých prohlášeních vyjadřuje nesouhlas s předběžným postojem, který Komise zastává v rozhodnutí zahájit řízení.
- (36) Zprvce se společnost CSTP domnívá, že jí během posuzovaného období Region jednostranně uložil ZVS. Na podporu tohoto tvrzení uvádí, že tyto ZVS nebyly vymezeny v dokumentu o udělení koncese, protože takový dokument neexistoval, nýbrž vyplývaly výlučně z interních aktů Regionu, které se týkaly předběžného určení organizace podniku a stanovení vyrovnání pomocí metody „standardních nákladů“. Společnost CSTP vysvětlila, že Itálie upravovala ZVS zákonem č. 151/81, regionálním zákonem č. 16/83, článkem 4 zákona č. 59/97 a legislativním nařízením č. 422/97. Region svěřil společnosti CSTP ZVS prostřednictvím aktu o udělení koncese z roku 1972/73, který byl každoročně prodloužován až do roku 2003. Skutečnost, že v posuzovaném období byly společnosti CSTP uloženy ZVS – např. tarifní závazky či závazky týkající se spojů, zastávek a jízdních řádů – je možné podle jejího vyjádření dovodit z těchto dokumentů:

— „překlenovací smlouva o službách“ uzavřená mezi společnostmi CSTP a Regionem na rok 2003 v souladu s článkem 46 regionálního zákona č. 3/02, kterou byly prodlouženy a nahrazeny stávající koncese;

— usnesení regionální rady (Giunta regionale) č. 4873 ze dne 30. prosince 1999, kterým bylo společnosti CSTP povoleno změnit trasu autobusového spoje v návaznosti na žádosti společnosti samotné a dalších žadatelů;

— rozhodnutí regionální rady č. 327 ze dne 4. května 2000, kterým bylo prodlouženo pozastavení zvyšování cen předplacených jízdenek regionální autobusové dopravy;

— oznámení 5171/2000, jímž se sdělují různé způsoby výpočtu cen běžných předplacených jízdenek a předplacených jízdenek na spoje pro pracující;

⁽⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 ze dne 23. října 2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70 (Úř. věst. L 315, 3.12.2007, s. 1).

- vyhláška regionálního radního pro dopravu č. 1609/2001 o přechodu z liry na euro, v níž se držitelům koncesí připomíná zákaz uplatňovat nepatřičná zvýšení cen; přičemž se jednalo o závazek vyplývající z koncese/smlouvy.
- (37) A konečně společnost CSTP poukázala na to, že jelikož Region opakovaně snížil výši standardních nákladů tím, že ji nejednotně uplatňoval na různé spoje a koncese, někteří dopravci se rozhodli některé spoje, které byly soustavně ztrátové. Region však odpověděl, že dopravci jsou povinni zajistit provoz těchto spojů – jak stanovuje ZVS, a že v případě zrušení spojů by dopravci byli obviněni z přerušení veřejné služby. To podle společnosti CSTP dokazuje, že jí byl uložen ZVS. Společnost CSTP však na podporu tohoto tvrzení nepředložila žádné důkazy.
- (38) Zadruhé společnost CSTP tvrdila, že vzhledem k tomu, že provozovala svou činnost výlučně jako poskytovatel služeb místní veřejné dopravy a nevykonávala žádnou další obchodní činnost, nebyla povinna vést oddělené účetnictví. Společnost CSTP vysvětlila, že platná právní úprava stanovila pouze to, aby účetní údaje vztahující se k činnosti veřejné dopravy podléhající ZVS byly vedeny odděleně od údajů vztahujících se k dalším činnostem podniku, a nepožadovala další účetní oddělení, které by odděleně vykazovalo výnosy a náklady podle jednotlivých linek. Společnost CSTP je ryze veřejnou společností, jejímž jediným úkolem v posuzovaném období bylo poskytovat služby veřejné dopravy v režimu ZVS, a tak je tomu i nyní. Účetnictví společnosti obsahovalo tedy pouze údaje o činnostech vykonávaných v rámci závazku veřejné služby, a to z jasného a zásadního důvodu, že – s výjimkou služeb pronájmu poskytovaných v roce 1998, které jsou v účetnictví společnosti vedeny odděleně – v průběhu dotčených let společnost žádnou jinou formu podnikatelské činnosti nevykonávala. Společnost CSTP doplnila, že spolehlivost účetních údajů nebyla Regionem nikdy zpochybněna; Region je naopak správně používal jako základ pro výpočet a vyplacení ročních příspěvků.
- (39) Zatřetí, poté co společnost CSTP připomněla pravomocný rozsudek nejvyššího správního soudu, zpochybnila tři argumenty přeložené Regionem:
- výpočet se neopíral o analytické účetnictví rozdělené mezi oddělená nákladová střediska, jež by umožňovalo odlišit činnosti podléhající ZVS;
- vzhledem k nedostatku účetních údajů umožňujících určit konkrétní položky, které je třeba vypočítat podle článků 10 a 11 nařízení (EHS) č. 1191/69, byl výpočet proveden „induktivní metodou“ za pomoci metodologického systému, který Region označil jako „nejasný a scestný“;
- výpočet nezohledňoval skutečnost, že řízení společnosti CSTP nepodléhalo požadavku na účinnost podle článku 12 nařízení (EHS) č. 1191/69, jak se vyvozuje ze srovnání údajů týkajících se činnosti společnosti CSTP a činnosti jiného provozovatele místní dopravy, společnosti SITA SpA.
- (40) Společnost CSTP se domnívá, že předloženou účetní dokumentaci nelze považovat za nezpůsobilou k podložení žádosti o vyrovnání jen proto, že se jedná o výroční účetní závěrky a „formuláře E“⁽⁹⁾ (neboli dokumenty založené na podnikovém účetnictví, které obsahují informace nezbytné ke každoročnímu výpočtu veřejného příspěvku) bez úplných opisů příslušných účetních a administrativních dokumentů (účetní deník, kniha analytických účtů, vystavené a přijaté faktury, matrice jízdenek atd.). Podle společnosti CSTP lze tento argument snadno vyvrátit poukázáním na skutečnost, že v minulosti Region stejné údaje akceptoval a považoval je za věrohodné. Navíc vzhledem k tomu, že uplynuly lhůty pro uchovávání úplné účetní a administrativní dokumentace za posuzované období, je objektivně obtížné domáhat se jejich kopií. Je tedy naprosto legitimní stanovit dlužnou částku vyrovnání za použití „induktivní metody“, jak stanovil nejvyšší správní soud. Konečně závěrky byly řádně ověřeny a jejich správnost a pravdivost nebyla nikdy zpochybněna. Vyplývá z toho, že účetnictví předložené společností CSTP je bezesporu odpovídající a umožňuje výpočet vyrovnání v plném souladu s ustanoveními nařízení (EHS) č. 1191/69.
- (41) Pokud jde o správnost metody výpočtu a její soudržnost s právní úpravou Unie, společnost CSTP má za to, že by měla obdržet vyrovnání za nevýhody v podobě rozdílu mezi nižšími příjmy a vyššími náklady, které jí vznikly v důsledku uložení ZVS. Za účelem stanovení hodnoty nižších příjmů na základě spolehlivých údajů poukázala společnost CSTP zejména na skutečné roční příjmy z provozu, které odpovídaly součinu skutečného počtu jednotek dopravy a stanovené sazby. Určila tak částku, jež má být podle právní úpravy Unie odečtena, a poukázala na příjmy nezbytné k tomu, aby se přinejmenším pokryly skutečné náklady vyplývající z ročních závěrek. Výše ročních příjmů z provozu se shoduje se skutečnými příjmy společnosti z činnosti, na niž se vztahuje tarifní závazek a která

⁽⁹⁾ Formuláře E jsou dokumenty, které vycházejí z podnikového účetnictví a obsahují údaje nezbytné pro každoroční výpočet veřejného příspěvku.

představuje jedinou činnost společnosti CSTP. Údaje týkající se příjmů jsou dovozeny z ročních závěrek společnosti CSTP a z „formulářů E“, které byly každoročně zasílány Regionu a jejichž spolehlivost Region nikdy nezpochybil. Neexistuje tudíž žádný důvod, proč by tyto částky měly být rozepisovány na jednotlivé položky. Pokud jde o částku, která má být odečtena, společnost CSTP potvrdila, že použila kritérium plně slučitelné s pokyny obsaženými v nařízení (EHS) č. 1191/69, jež umožňuje použít sazbu, kterou by společnost použila, kdyby fungovala na obchodním základě, tedy sazbu, která musí umožnit pokrytí skutečně vynaložených nákladů. Pokud jde o rozdíl mezi náklady, které by vznikly buď při použití nejpříznivější možné sazby, nebo kdyby podnik fungoval na obchodním základě, a skutečně vzniklými náklady, společnost CSTP má za to, že její výpočet je plně v souladu s článkem 11 nařízení (EHS) č. 1191/69, protože umožňuje postihnout nižší náklady, které podnik vynaložil jako povinný k ZVS, ve vztahu k výši regionálních příspěvků vyplacených za účelem vyrovnání provozních nákladů. Nakonec společnost CSTP připomíná, že články 10 i 11 uvedeného nařízení stanovují právo podniků veřejné dopravy, na které se vztahuje ZVS, na vyrovnání za všechny negativní dopady vzniklé v důsledku jejich závazků.

- (42) Začtvrté, pokud jde o posouzení týkající se státní podpory, jež je předmětem rozhodnutí zahájit řízení, společnost CSTP uvedla, že v dotčeném období nebyl v Itálii trh veřejné dopravy otevřen hospodářské soutěži podniků sídlících v jiných členských státech, a proto dospěla k závěru, že nedošlo k ovlivnění obchodu či narušení hospodářské soutěže. Obdobně, s ohledem na stávající organizaci služeb místní veřejné dopravy, která je založena na jednostranné výlučné koncesi na určité dopravní spoje, nemohlo vyrovnání hospodářskou soutěž narušit. Dále s ohledem na to, že standardní náklady na kilometr stanovil Region a držitel koncese je přijal spolu s ostatními ZVS, nemohla vzniknout žádná výhoda. Na tarifní závazek, na rozdíl od závazků provozu a přepravy, nemá případné rozlišení dopravních činností podniku žádný vliv. Společnost CSTP se proto domnívá, že nejméně tři z podmínek, které Soudní dvůr stanovil pro určení, zda se jedná o státní podporu, nejsou v projednávané věci splněny.
- (43) Společnost CSTP má za to, že slučitelnost vyrovnání by měla být posuzována podle nařízení (EHS) č. 1191/69, a nikoli podle ustanovení Smlouvy vztahujících se na státní podporu.
- (44) Pokud jde o vynětí z oznamovací povinnosti podle nařízení (EHS) č. 1191/69, společnost CSTP argumentuje, že jelikož Region uložil tarifní závazek jednostranně a jelikož částky nespádají do rámce ZVS na základě smlouvy o službách, nýbrž vyplývají ze správného použití výpočtu podle článku 11 nařízení (EHS) č. 1191/69 v rámci koncese, platba vyplacená jako vyrovnání byla vyňata z oznamovací povinnosti podle čl. 17 odst. 2 tohoto nařízení.

5. VYJÁDRĚNÍ ITÁLIE K PŘIPOMÍNKÁM TŘETÍ STRANY

- (45) Italské orgány se k připomínkám společnosti CSTP nevyjádřily.

6. POSOUZENÍ PODPORY

6.1. EXISTENCE PODPORY

- (46) Podle čl. 107 odst. 1 Smlouvy „Podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné s vnitřním trhem [...]“.
- (47) Ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy podpůrné opatření tedy představuje podporu, jestliže jsou současně splněny tyto podmínky:
- výhoda musí být poskytnuta státem nebo ze státních prostředků,
 - opatření musí selektivně zvýhodňovat určité podniky nebo určitá odvětví výroby,
 - opatření narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž, a také
 - ovlivňuje obchod mezi členskými státy.

6.1.1. Státní prostředky a přičitatelnost

- (48) Komise konstatuje, že rozsudek nejvyššího správního soudu ukládá Regionu povinnost uhradit společnosti CSTP dodatečnou vyrovnávací platbu za poskytování služeb pravidelné autobusové dopravy v posuzovaném období na trasách spadajících do působnosti Regionu. Odborníci jmenovaní nejvyšším správním soudem vypočítali, že

společnosti CSTP vznikla v důsledku údajného tarifního závazku, který jí byl uložen, hospodářská nevýhoda v podobě nedostatečného vyrovnání ve výši 4 951 838 EUR pouze za rok 1998. S cílem vyhovět uvedenému rozsudku Region dne 21. prosince 2012 tuto částku společnosti CSTP skutečně vyplatil.

- (49) Skutečnost, že vnitrostátní soud uložil Regionu povinnost vyplatit podniku vyrovnání, nezabývá Region, který rozsudku vyhověl, přičitatelnosti, jelikož vnitrostátní soudy daného státu, coby státní orgány, jsou vázány povinností loajální spolupráce⁽¹⁰⁾.
- (50) Opatření je tedy přičitatelné státu a prostředky použité na úhradu tohoto vyrovnání jsou státními prostředky.

6.1.2. Selektivní hospodářská výhoda

- (51) Komise v prvé řadě konstatuje, že společnost CSTP provozuje hospodářskou činnost, konkrétně osobní dopravu, a to za úplatu. Proto je nutno společnost CSTP považovat za „podnik“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy.
- (52) Poskytnutí opatření by nadto mělo být považováno za selektivní, jelikož jeho příjemcem byla pravděpodobně pouze společnost CSTP.
- (53) Pokud jde o poskytnutí hospodářské výhody, z rozsudku *Altmark* vyplývá, že vyrovnání poskytnuté státem nebo ze státních prostředků jako protihodnota plnění poskytovaných podniky-příjemci za účelem plnění povinností veřejné služby nepředstavuje pro tyto podniky výhodu, a proto nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy, pokud současně splňuje tato čtyři kritéria⁽¹¹⁾:
- podnik-příjemce musí být skutečně pověřen plněním povinností veřejné služby a tyto povinnosti musí být jasné definovány,
 - parametry, na jejichž základě je vyrovnání vypočteno, musí být předem stanoveny objektivním a transparentním způsobem,
 - vyrovnání nemůže přesahovat meze toho, co je nezbytné k pokrytí všech nebo části nákladů vynaložených k plnění povinností veřejné služby se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i zisku, který je přiměřený k plnění těchto povinností,
 - není-li výběr podniku, který má být pověřen plněním povinností veřejné služby, učiněn v rámci řízení o zadání veřejné zakázky, musí být úroveň nutného vyrovnání určena na základě analýzy nákladů, které by průměrný podnik, správně řízený a přiměřeně vybavený dopravními prostředky k tomu, aby mohl uspokojit požadavky veřejné služby, vynaložil při plnění těchto povinností se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i zisku, který je přiměřený k plnění těchto povinností.
- (54) Rozsudek *Altmark* stanoví, že k tomu, aby bylo možné vyloučit existenci hospodářské výhody, pokud podniky obdrží vyrovnání za závazky veřejné služby, jež jim byly uloženy, musí být splněna všechna čtyři kritéria současně.
- (55) Komise především konstatuje, že ani italské orgány, ani společnost CSTP nebyly schopny předložit pověřovací akt vztahující se na posuzované období a že, jak je podrobněji rozvedeno v oddíle 6.2 bodě i), společnost CSTP nebyla schopna upřesnit povinnosti, jež jí byly uloženy a jež by bylo možno označit za ZVS.
- (56) Komise dále konstatuje, že vzhledem k neexistenci nezbytných a spolehlivých údajů se vyrovnání přiznané na základě rozsudku nejvyššího správního soudu zakládá výlučně na výpočtu *ex post* provedeném za použití „induktivní metody“. Komise proto dospěla k závěru, že parametry, na jejichž základě odborníci jmenovaní nejvyšším správním soudem vypočítali údajné nedostatečné vyrovnání, nebyly stanoveny předem, a není tedy splněno druhé kritérium rozsudku ve věci *Altmark*, pokud jde o neoznámené opatření.
- (57) Vzhledem k tomu, že rozsudek ve věci *Altmark* stanoví, že všechna čtyři kritéria musí být splněna současně, neexistují důvody, proč by Komise měla posuzovat, zda jsou v projednávaném případě splněna zbývající kritéria stanovená v rozsudku *Altmark*. Úhrada dodatečné vyrovnávací platby společnosti CSTP za služby poskytnuté v posuzovaném období tomuto podniku tudíž poskytuje selektivní hospodářskou výhodu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy.

⁽¹⁰⁾ Věc C-527/12, *Komise v. Spolková republika Německo*, EU:C:2014:2193, bod 56 a citovaná judikatura. Srov. též rozsudek ve věci C-119/05, *Lucchini*, EU:C:2007:434, bod 59, uvedený v 94. bodě odůvodnění.

⁽¹¹⁾ Věc C-280/00, *Altmark Trans v. Regierungspräsidium Magdeburg* (Sb. rozh. 2003, EU:C:2003:415, body 87 a 88).

6.1.3. Narušení hospodářské soutěže a vliv na obchod mezi členskými státy

- (58) Společnost CSTP ve svých připomínkách uvedla, že jelikož v posuzovaném období nebyl trh veřejné dopravy v Itálii otevřen konkurenci ze strany podniků sídlících v jiných členských státech, nemohlo napadené opatření ovlivňovat obchod nebo narušovat hospodářskou soutěž.
- (59) Komise především připomíná, že napadené opatření vstoupilo v platnost dne 21. prosince 2012, tedy dlouho poté, co byl italský trh osobní veřejné dopravy otevřen konkurenci. Vzhledem k tomu, že předmětné opatření má vliv na trh v daném okamžiku, posuzuje se, zda může narušit hospodářskou soutěž nebo ovlivnit obchod mezi členskými státy v daném okamžiku.
- (60) Komise v každém případě zdůrazňuje, že, jak vyplývá z rozsudku *Altmark*, vzhledem k tomu, že již od roku 1995 začaly některé členské státy otvírat některé dopravní trhy podnikům z jiných členských států, v daném okamžiku již řada podniků nabízela služby místní či regionální dopravy v jiných členských státech než ve své zemi původu.
- (61) Z toho vyplývá, že jakékoli vyrovnání poskytnuté společnosti CSTP by mělo být považováno za opatření způsobilé narušit hospodářskou soutěž v oblasti poskytování služeb osobní autobusové dopravy a ovlivňovat obchod mezi členskými státy, a to v tom ohledu, že by mohlo nepříznivě ovlivnit možnosti dopravních podniků z jiných členských států poskytovat své služby v Itálii, a za opatření, které posiluje postavení společnosti CSTP na trhu tím, že ji osvobozuje od nákladů, které by jinak musela vynaložit v rámci své běžné hospodářské činnosti⁽¹²⁾.
- (62) Komise dále konstatuje, že společnost CSTP působí i na dalších trzích, zejména na trhu služeb pronájmu, ačkoli podle společnosti CSTP byly dané služby poskytovány pouze v roce 1998, a že tudíž na těchto trzích soutěží s dalšími podniky uvnitř Unie. Jakékoli vyrovnání poskytnuté společnosti CSTP by nevyhnutelně narušilo hospodářskou soutěž a ovlivnilo obchod mezi členskými státy na těchto trzích.
- (63) Komise tedy dospěla k závěru, že opatření narušuje hospodářskou soutěž a ovlivňuje obchod mezi členskými státy.

6.1.4. Závěr

- (64) Vzhledem k výše uvedenému dospěla Komise k závěru, že oznámené opatření představuje podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy.

6.2. VYNĚTÍ Z OZNAMOVACÍ POVINNOSTI PODLE NAŘÍZENÍ (EHS) Č. 1191/69

- (65) Společnost CSTP má za to, že jelikož Region uložil tarifní závazek jednostranně a jelikož částky nespádají do rámce ZVS vyplývajících ze smlouvy o službách, nýbrž vyplývají ze správného použití výpočtu podle článku 11 nařízení (EHS) č. 1191/69 v rámci koncese, byla platba vyplacená z titulu vyrovnání vyňata z postupu informování předem podle čl. 17 odst. 2 uvedeného nařízení. Společnost CSTP připustila, že daný ZVS nebyl vymezen v dokumentu o udělení koncese, jenž se o ZVS nezmiňuje, nýbrž že vyplýval pouze z vnitřních aktů Regionu.
- (66) Na základě čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69 jsou vyrovnání vyplacená podle tohoto nařízení vyňata z postupu informování předem podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy, a jsou tudíž osvobozena od oznamovací povinnosti.
- (67) Jak však vyplývá z rozsudku *Combus*, pojem „vyrovnání za veřejnou službu“ podle definice zmíněného ustanovení (čl. 17 odst. 2) musí být vykládán velmi restriktivně⁽¹³⁾. Vynětí z oznamovací povinnosti podle čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69 se vztahuje výlučně na vyrovnání za závazky veřejné služby jednostranně uložené podniku podle článku 2 tohoto nařízení a vypočtené metodou popsanou v člácích 10 až 13 téhož nařízení (společné postupy vyrovnání), a nikoli na smlouvy na veřejné služby podle definice uvedené v článku 14 tohoto nařízení. Vyrovnání přiznané na základě smlouvy na veřejné služby podle definice uvedené v článku 14 nařízení (EHS) č. 1191/69, které by představovalo státní podporu, musí být oznámeno Komisi předtím, než bude poskytnuto. V souladu s článkem 108 Smlouvy bude mít neprovedení oznámení za následek, že dané vyrovnání bude považováno za protiprávně poskytnutou podporu.

⁽¹²⁾ Věc C-172/03, *Heiser*, EU:C:2005:130, bod 55.

⁽¹³⁾ Věc T-157/01, *Danske Busvognmænd*, Sb. rozh. 2004, EU:2004:76, body 77, 78 a 79.

- (68) S cílem zjistit, zda jsou italské orgány v daném případě skutečně vyňaty z postupu informování předem podle ustanovení čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69, je tedy třeba zaprvé stanovit, i) zda Region skutečně společností CSTP jednostranně uložil závazek veřejné služby, a zadruhé, ii) zda je vyrovnání přiznané za takový závazek v souladu s nařízením (EHS) č. 1191/69. Komise posoudí obě tyto otázky.

i) *Jednostranně uložený ZVS*

- (69) Komise konstatuje, že ani italské orgány, ani společnost CSTP nebyly schopny předložit pověřovací akt vztahující se na posuzované období. Společnost CSTP Komisi poskytla pouze smlouvy, jež vstoupily v platnost v roce 2003.
- (70) Italské orgány tvrdí, že poskytnutý vzor koncese – týkající se jiného podniku – představoval standardní vzor, který Region v posuzovaném období používal. Tento vzor koncese však byl platný od dubna 1972 do prosince 1973, tedy více než 20 let před posuzovaným obdobím a také předtím, než vstoupil v platnost zákon č. 151/1981, pozměněný regionálním zákonem č. 16/1983, na jehož základě obdržela společnost CSTP vyrovnání v první fázi. Ačkoli se zdá, že tento vzor koncese zahrnuje některé povinnosti, jež by mohly mít podobu závazků veřejné služby (ZVS) (srov. např. body 2, 9 a 10), včetně povinnosti uplatňovat slevy pro studenty, pracující, učitele a zaměstnance veřejných a soukromých subjektů a povinnosti přepravovat některé kategorie cestujících zdarma, vzhledem k chybějícímu pověřovacímu aktu nemá Komise důkazy svědčící o tom, že tyto povinnosti byly v posuzovaném období společností CSTP skutečně uloženy. Vzhledem k tomu, že poskytované služby měly povahu služeb pravidelné linkové dopravy, bylo nezbytné, aby ustanovení koncese, kterými bylo společnosti CSTP uděleno výlučné právo na poskytování těchto služeb, předem specifikovala náležitosti služeb, jež měly být poskytovány. Společnost CSTP neposkytla důkazy, které by prokazovaly, že tyto náležitosti byly jednostranně uloženy Regionem, a nikoli nabídnuty provozovatelem jako protihodnota za právo poskytovat služby na výlučném základě a následně povoleny Regionem. V každém případě metodika, kterou pro výpočet údajného nedostatečného vyrovnání použil odborník jmenovaný nejvyšším správním soudem, na takové závazky neodkazuje.
- (71) Komise dále posuzovala, zda by bylo možné odvozovat uložení ZVS z regionálního zákona č. 16/1983, jenž byl dle sdělení Regionu i dle společnosti CSTP právním základem pro vyrovnání poskytnuté společnosti v posuzovaném období (viz 23. a 40. bod odůvodnění). V této souvislosti je třeba poznamenat, že regionální zákon pouze stanoví, že místní orgány a veřejné a soukromé podniky, které provozují služby místní veřejné dopravy na základě koncese, mohou obdržet veřejné příspěvky. Kromě toho článek 2 regionálního zákona jasně stanoví: „Případné ztráty a schodky, které nebudou pokryty regionálními příspěvky stanovenými výše [článek 2], ponese jednotlivé podniky [...]“.
- (72) Komise dále zdůrazňuje, že regionální akty zmiňované společností CSTP (srov. 40. bod odůvodnění) uváděly některé smluvní závazky, které v posuzovaném období existovaly mezi společností CSTP a Regionem. Tyto akty však jasně nestanovují závazky, jež by se daly považovat za ZVS, ačkoli představují možné indicie o jejich případné existenci. Existence smluvních závazků mimoto vylučuje jednostranné uložení ZVS společností CSTP. V každém případě metodika, kterou pro výpočet údajného nedostatečného vyrovnání použil odborník jmenovaný nejvyšším správním soudem, na takové závazky neodkazuje.
- (73) Co se týče případné existence tarifního závazku, ačkoli výpočet dodatečného vyrovnání provedený odborníkem jmenovaným nejvyšším správním soudem vycházel z ustanovení článku 11 nařízení (EHS) č. 1191/69, Komise nemá k dispozici důkazy, které by prokázaly, že takové závazky byly společností CSTP skutečně uloženy. Podle čl. 2 odst. 5 nařízení (EHS) č. 1191/69 se tarifním závazkem rozumí výlučně „závazek dopravního podniku uplatňovat úředně stanovené nebo schválené sazby odporující obchodním zájmům podniku, které plynou z uložení nebo odmítnutí úpravy zvláštních tarifních opatření“. Naproti tomu se definice tarifního závazku nevztahuje na „závazky vyplývající z obecných opatření cenové politiky uplatňované na veškeré hospodářské činnosti nebo opatření přijatá pro přepravní sazby a podmínky obecně s ohledem na organizaci dopravního trhu nebo jeho části“. Komise uznává, že bod 27 vzoru koncese z roku 1972/73 stanoví sazby vztahující se na podepisujícího provozovatele, připomíná však, že pro posuzované období neobdržela žádný obdobný vzor koncese ani pověřovacího aktu, které by se týkaly společnosti CSTP a na jejichž základě by mohla dospět k závěru, že společnosti CSTP byly uloženy tarifní závazky. V každém případě Komise konstatuje, že ve smyslu článku 2 regionálního zákona č. 16/1983 se roční vyrovnání přiznávané podnikům poskytujícím služby veřejné dopravy vypočítávalo *ex ante* jako rozdíl mezi příjmy plynoucími z uplatňování minimálních sazeb a tzv. „standardními hospodářskými náklady“ (srov. 23. bod odůvodnění). Komise proto dospěla k závěru, že regionální zákon stanovil minimální sazby, což také vylučuje existenci obecného tarifního závazku.

- (74) V každém případě to nenaznačuje, že by případný ZVS byl společností CSTP uložen jednostranně. V této souvislosti Komise konstatuje, že společnost CSTP projevila iniciativu, když každoročně žádala o obnovení koncese po celých sedm let posuzovaného období. Mimoto po zveřejnění rozsudku nejvyššího správního soudu v roce 2009 Region společnost CSTP opakovaně žádal o předložení aktů či smluv ukládajících ZVS s cílem vyhovět rozsudku; dle jeho sdělení však neobdržel žádnou odpověď.
- (75) Argumentace společností CSTP, podle níž byli provozovatelé povinni provozovat trasy v rámci ZVS, přestože Region několikrát snížil výši standardních nákladů, a podle níž by tito provozovatelé byli obviněni z přerušení veřejné služby, pokud by svou činnost skutečně přerušili, není podložena žádnými důkazy; tuto argumentaci proto nelze v projednávaném případě použít k prokázání existence jednostranně uloženého ZVS.
- ii) *Soulad vyrovnaní se společnými postupy vyrovnaní*
- (76) I kdyby v projednávaném případě byla prokázána existence ZVS jednostranně uloženého společností CSTP, což není, vyrovnaní za takové služby by muselo být v souladu se společným postupem vyrovnaní stanoveným nařízením (EHS) č. 1191/69 (oddíl IV), aby mohlo být vyňato z postupu informování předem podle čl. 17 odst. 2 tohoto nařízení. Komise neshledala, že by tato podmínka byla splněna.
- (77) Komise v první řadě poznamenává, že dodatečné vyrovnaní poskytnuté společností CSTP se týká pouze roku 1998. Společnost CSTP připustila, že v daném roce vedle údajného ZVS vykonávala rovněž obchodní činnosti, zejména služby pronájmu. Komise v této souvislosti konstatuje, že ode dne 1. července 1992 čl. 1 odst. 5 písm. a) ukládá nařízení (EHS) č. 1191/69 dopravním podnikům, které provozují současně služby plynoucí ze závazků veřejné služby a jiné činnosti, aby byly veřejné služby provozovány oddělenými divizemi splňujícími tyto podmínky: i) provozní účty pro každou z těchto činností jsou oddělené a podíl prostředků příslušejících každé z nich se určuje v souladu s platnými účetními pravidly a ii) výdaje se dorovnávají pomocí výnosů z provozu a platbami orgánů veřejné moci, bez jakékoliv možnosti přesunu do jiného odvětví činnosti podniku nebo z něj.
- (78) Komise dále připomíná, že v souladu s rozsudkem Soudního dvora ve věci *Antrop* nejsou uvedené podmínky v tomto řízení splněny, protože „na základě hodnověrných informací nelze z účetnictví [společnosti] zjistit rozdíl mezi náklady připadajícími na část její činnosti v oblasti, která je předmětem koncese, a odpovídajícím příjmem, a tudíž ani vypočítat dodatečné náklady vzniklé tomuto podniku z plnění závazků veřejné služby“⁽¹⁴⁾.
- (79) Společnost CSTP neposkytla žádný důkaz, který by prokázal, že během posuzovaného období, zejména pak v roce 1998, vedla pro své obchodní činnosti oddělené účty. Komise mimoto konstatuje, že argumentace společností CSTP, podle níž vypršela právní povinnost uchovávat úplnou účetní a administrativní dokumentaci za posuzované období, je irelevantní, pokud jde o *ex post* odůvodnění poskytnutí dodatečné vyrovnávací platby vypočtené „induktivní metodou“. V každém případě, i kdyby byla existence taktového požadavku stanoveného vnitrostátním právem prokázána, nemůže jím být dotčena povinnost vyplývající z judikatury Soudního dvora a nařízení (EHS) č. 1191/69, jež musí být splněna před provedením úhrady vyrovnaní za závazky veřejné služby ve prospěch provozovatele dopravních služeb.
- (80) Zadruhé Komise konstatuje, že článek 13 nařízení (EHS) č. 1191/69 ukládá, aby správní orgány částku vyrovnaní stanovily předem. Výpočet dodatečné vyrovnávací platby na základě posouzení *ex post*, jak nařídil nejvyšší správní soud, je v rozporu s tímto ustanovením, jak již bylo uvedeno v 54. a 55. bodě odůvodnění.
- (81) S ohledem na tyto připomínky dospěla Komise k závěru, že dodatečná vyrovnávací platba, u níž nejvyšší správní soud shledal, že společnost CSTP náleží, nebyla v souladu se společnými postupy vyrovnaní stanovenými v oddíle IV nařízení (EHS) č. 1191/69, a tudíž nebyla vyňata z postupu informování předem podle čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69.

⁽¹⁴⁾ Věc C-504/07, *Associação Nacional de Transportadores Rodoviários de Pesados de Passageiros (Antrop) a další v. Conselho de Ministros, Companhia Carris de Ferro de Lisboa SA (Carris) a Sociedade de Transportes Colectivos do Porto SA (STCP)*, Sb. rozh. 2009, C:2009:290.

6.3. SLUČITELNOST PODPORY

- (82) Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že posuzované opatření bylo vyňato z postupu informování předem podle čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69, je nezbytné posoudit jeho slučitelnost s vnitřním trhem, neboť se má za to, že představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy, jak je uvedeno v oddíle 6.1.
- (83) Článek 93 Smlouvy obsahuje pravidla upravující slučitelnost státních podpor v rámci koordinace dopravy a závazků veřejné služby v odvětví dopravy a ve vztahu k čl. 107 odst. 3 a k čl. 106 odst. 2 představuje *lex specialis*, protože obsahuje zvláštní ustanovení v oblasti slučitelnosti státních podpor. Soudní dvůr rozhodl, že tento článek „připouští slučitelnost podpor na dopravu s vnitřním trhem pouze v přesně vymezených případech, které nejsou na újmu obecným zájmům [Unie]“⁽¹⁵⁾.
- (84) Dne 3. prosince 2009 vstoupilo v platnost nařízení (ES) č. 1370/2007, kterým se zrušují nařízení (EHS) č. 1191/69 a nařízení Rady (EHS) č. 1107/70⁽¹⁶⁾. Nařízení (ES) č. 1370/2007 se vztahuje na kompenzace závazků veřejné služby v odvětví přepravy cestujících po železnici a silnici.
- (85) Komise má za to, že posouzení slučitelnosti oznámeného opatření je třeba provést podle nařízení (ES) č. 1370/2007, které vstoupilo v platnost dne 3. prosince 2009 a zrušilo nařízení (EHS) č. 1191/69, neboť se jedná o právní úpravu platnou v okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí⁽¹⁷⁾. Dále konstatuje, že dodatečná vyrovnávací platba přiznaná společnosti CSTP na základě rozsudku nejvyššího správního soudu byla vyplacena dne 21. prosince 2012. To znamená, že v den, kdy nastaly účinky poskytnuté podpory, bylo již nařízení (ES) č. 1370/2007 v platnosti déle než tři roky⁽¹⁸⁾.
- (86) Čl. 9 odst. 1 nařízení (ES) č. 1370/2007 stanoví, že „kompenzace za provozování veřejných služeb v přepravě cestujících nebo za plnění tarifních závazků stanovených v obecných pravidlech vyplacené v souladu s tímto nařízením jsou slučitelné s [vnitřním] trhem. Tyto kompenzace jsou osvobozeny od povinnosti předchozího oznámení podle čl. [108 odst. 3] Smlouvy“.
- (87) Z důvodů uvedených níže má Komise za to, že oznámené vyrovnání není v souladu s nařízením (ES) č. 1370/2007. Nemůže tedy být prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem podle čl. 9 odst. 1 uvedeného nařízení.
- (88) Zaprvé podle článku 3 nařízení (ES) č. 1370/2007 pokud příslušný orgán rozhodne o udělení výlučného práva nebo poskytnutí kompenzace za plnění závazků veřejné služby jím vybranému provozovateli, provede to v rámci smlouvy o veřejných službách, pokud se nejedná o ZVS stanovící maximální tarify nebo o ZVS uložené prostřednictvím opatření, která se nediskriminačním způsobem použijí na všechny veřejné služby v přepravě cestujících stejného druhu ve stanovené územní oblasti (obecná pravidla).
- (89) V projednávaném případě má Komise za to, že neexistují důkazy, které by prokazovaly, že mezi společnostmi CSTP a Regionem existoval smluvní rámec nebo že platila obecná pravidla pro stanovení maximálních tarifů pro všechny cestující nebo pro určité kategorie cestujících. Komise obdržela pouze vzor koncesní smlouvy na rok 1972/73, z něhož nelze získat spolehlivé informace o vztahu mezi společnostmi CSTP a Regionem v posuzovaném období (1997–2002). Komise dále zdůrazňuje, že podle článku 2 regionálního zákona č. 16/1983, který Region i společnost CSTP uvádějí jako právní základ pro posuzované období (srov. 19. a 36. bod odůvodnění), by příjmy poskytovatelů veřejné dopravy pocházely z uplatňování minimálních tarifů stanovených Regionem, zatímco odkazy na maximální tarify chybí.

⁽¹⁵⁾ Věc 156/77, *Komise v. Belgie* (Sb. rozh. 1978, s. 1881, bod 10).

⁽¹⁶⁾ Nařízení Rady (EHS) č. 1107/70 ze dne 4. června 1970 o poskytování podpor dopravě po železnici, silnici a vnitrozemských vodních cestách (Úř. věst. L 130, 15.6.1970, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Komise se v tomto ohledu odvolává na argumentaci 307. až 313. bodu odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. února 2010 C-41/08 (ex NN 35/08) (Úř. věst. L 7, 11.1.2011, s. 1). Toto rozhodnutí bylo zrušeno dosud nezveřejněným rozsudkem Tribunálu ve věci T-92/11, *Jørgen Andersen v. Evropská komise* [2013], rozsudek je momentálně napaden u Soudního dvora jako věc C-303/13 P. Výsledek odvolání není pro výsledky předmětného případu podstatný, neboť Tribunál v napadeném rozsudku potvrdil, že právní úprava, jež má být použita, je dána dnem, kdy nastaly účinky poskytnuté podpory. V tomto případě byla podpora vyplacena dne 21. prosince 2012, měla by se proto použít pravidla, zásady a kritéria posuzování slučitelnosti státní podpory platné v okamžiku, kdy Komise své rozhodnutí přijme (srov. bod 39 rozsudku).

⁽¹⁸⁾ Věc C-334/07 P, *Komise v. Freistaat Sachsen* (Sb. rozh. 2008, s. I-9465, body 50 až 53); věc T-3/09, *Itálie v. Komise* (Sb. rozh. 2011, s. II-95, bod 60).

- (90) Komise proto dospěla k závěru, že ustanovení článku 3 nařízení (ES) č. 1370/2007 nebyla dodržena.
- (91) Zadruhé Komise konstatuje, že nezávisle na tom, zda společnost CTSP uzavřela smlouvu o veřejných službách nebo zda se na ni vztahovaly tarifní závazky na základě obecných pravidel, nebyla dodržena všechna ustanovení článku 4 nařízení (ES) č. 1370/2007, který vymezuje povinný obsah smluv o veřejných službách a obecná pravidla. Čl. 4 odst. 1 písm. b) například stanoví, že ukazatele, na základě kterých se vypočítá platba případné kompenzace, musí být předem stanoveny objektivním a transparentním způsobem, aby se zabránilo nadměrnému poskytnutí kompenzací, zatímco čl. 4 odst. 1 písm. c) a čl. 4 odst. 2 vymezují způsoby rozdělování nákladů a příjmů. Jak se uvádí v oddíle 6.1, v rámci analýzy Komise týkající se druhého kritéria podle rozsudku Soudního dvora ve věci *Altmark*, ukazatele, na jejichž základě druhý odborník vypočítal údajné nedostatečné vyrovnání, nebyly stanoveny předem, a tudíž nebyla dodržena ustanovení článku 4 nařízení (ES) č. 1370/2007.
- (92) Zatřetí čl. 6 odst. 1 stanoví, že v případě přímo uzavřených smluv o veřejných službách musí být kompenzace v souladu s ustanoveními nařízení (ES) č. 1370/2007 a s ustanoveními přílohy, aby bylo zajištěno, že nepřekročí výši, která je nezbytná k plnění ZVS. Příloha nařízení (ES) č. 1370/2007 stanoví, že kompenzace nesmí překročit částku rovnající se finančnímu dopadu, který odpovídá součtu těchto činitelů: náklady vzniklé v souvislosti se ZVS minus jakékoli kladné finanční dopady vzniklé v rámci sítě provozované v souvislosti s daným ZVS, plus přiměřený zisk. Tato příloha dále stanoví, že výpočet nákladů a příjmů musí být proveden v souladu s platnými účetními a daňovými zásadami. Ve snaze zvýšit transparentnost musí být účetnictví rozděleno (bod 5 přílohy nařízení (ES) č. 1370/2007).
- (93) Jak je uvedeno v 82. bodě odůvodnění, v roce 1998, tj. v roce, za nějž bylo na základě rozsudku nejvyššího správního soudu poskytnuto vyrovnání, nepřistoupila společnost CSTP k účinnému oddělení účetnictví. V důsledku toho není možné prokázat, že dodatečné vyrovnání vyplacené italským státem dne 21. prosince 2012 nepřekračuje částku rovnající se čistému finančnímu dopadu, který odpovídá součtu pozitivních nebo negativních dopadů, které má plnění ZVS na náklady a příjmy provozovatele veřejných služeb (bod 2 přílohy nařízení (ES) č. 1370/2007).
- (94) Kromě toho, pokud jde o posuzované období, vzhledem k neexistenci předem stanovených ukazatelů pro výpočet kompenzace musí být každé rozdělení nákladů nutně provedeno *ex post* na základě libovolně stanovených hypotéz, jako tomu bylo při použití „induktivní metody“.
- (95) V důsledku toho má Komise za to, že dodatečné vyrovnání poskytnuté na základě rozsudku nejvyššího správního soudu nebylo vyplaceno v souladu s nařízením (ES) č. 1370/2007, a proto není slučitelné s vnitřním trhem.

6.4. VYROVNÁNÍ PŘIZNANÉ NEJVYŠŠÍM SPRÁVNÍM SOUDEM NEPŘEDSTAVUJE NÁHRADU ŠKODY

- (96) Komise v rozhodnutí zahájit řízení vyzvala účastníky řízení k podání připomínek s cílem stanovit, zda se rozsudek nejvyššího správního soudu netýká spíše náhrady škody za údajné porušení práva než přiznání vyrovnání za veřejné služby podle platných nařízení Rady. Ani italské orgány, ani společnost CSTP se k této otázce ve svých připomínkách nevyjádřily.
- (97) Komise v této souvislosti upozorňuje, že za určitých okolností nepředstavuje náhrada škody způsobené protiprávním jednáním či jednáním přičitatelným vnitrostátním orgánům⁽¹⁹⁾ výhodu, a není tedy považována za státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy⁽²⁰⁾. Účel náhrady utrpěné škody se liší od účelu státní podpory, neboť cílem náhrady škody je navrátit poškozenou stranu do stavu, v němž se nacházela před jednáním, které škodu způsobilo, jako by k tomuto jednání nikdy nedošlo (*restitutio in integrum*). Komise v této souvislosti dále uvádí, že náhrada škody se musí zakládat na obecném pravidle o náhradě škody, aby nespádala do oblasti působnosti předpisů o státních podporách⁽²¹⁾. Konečně Komise připomíná, že v rozsudku ve věci *Lucchini* Soudní dvůr stanovil, že vnitrostátní soud by nemohl použít vnitrostátní právo, pokud by jeho použití bránilo „použití práva Společenství, jelikož

⁽¹⁹⁾ Například protiprávní jednání nebo bezdůvodné obohacení.

⁽²⁰⁾ Spojené věci 106 až 120/87, *Asteris AE v. Řecká republika a EHS*, EU:C:1988:457.

⁽²¹⁾ Srov. rozhodnutí Komise ze dne 16. června 2004 ve věci podpory pro společnost Akzo-Nobel za účelem minimalizace přepravy chlóru (podpora č. N 304/2003), stručné sdělení viz Úř. věst. C 81, 2.4.2005, s. 4. srov. též rozhodnutí Komise ze dne 20. prosince 2006 ve věci podpory pro *Bedrijfsverplaatsing van autodemontagebedrijf Steenberg* (podpora č. N 575/2005), stručné sdělení viz Úř. věst. C 80, 13.4.2007, s. 1.

by znemožnilo navrácení státní podpory, která byla poskytnuta v rozporu s právem Společenství“⁽²²⁾). Tento rozsudek vychází ze zásady, že ustanovení vnitrostátního práva nelze použít, pokud jeho použití brání správnému použití práva Unie⁽²³⁾).

- (98) Pokud jde o dodatečné vyrovnání, které nejvyšší správní soud přiznal společnosti CSTP, Komise zdůrazňuje, že ačkoli výrok rozsudku nejvyššího správního soudu neobsahuje odkazy na nařízení (EHS) č. 1191/69, tento rozsudek poukazuje na právo společnosti CSTP obdržet vyrovnání podle článků 6, 10 a 11 nařízení (EHS) č. 1191/69, jehož výši musí určit správní orgány na základě ověřených údajů. To patrně naznačuje, že podle nejvyššího správního soudu právo společnosti CSTP na získání dodatečného vyrovnání nevyplyvá ani tak z obecného pravidla o náhradě škody způsobené protiprávním jednáním či jednáním přičitatelným vnitrostátním orgánům, jako spíše z práv údajně stanovených nařízením (EHS) č. 1191/69.
- (99) V každém případě má Komise za to, že poskytnutí náhrady škody společnosti CSTP za údajné protiprávní jednostranné uložení ZVS ze strany italských orgánů, vypočtené na základě společných postupů vyrovnání podle nařízení (EHS) č. 1191/69, by představovalo porušení ustanovení článků 107 a 108 Smlouvy. To vyplývá ze skutečnosti, že poskytnutí náhrady škody by mělo pro společnost CSTP přesně týž výsledek jako poskytnutí vyrovnání za závazek veřejné služby v posuzovaném období, a to přestože ustanovení koncese, která upravují dotčené služby, nebyla vyňata z povinnosti předchozího oznámení ani nesplňovala zásadní požadavky nařízení (EHS) č. 1191/69 nebo nařízení (ES) č. 1370/2007, jak bylo prokázáno výše. Možnost udělení takovéto koncese by tudíž umožňovala obcházet právní předpisy o státních podporách a podmínky stanovené normotvůrcem Unie, na jejichž základě příslušné orgány při ukládání závazků veřejné služby či uzavírání smluv o nich poskytují příslušným provozovatelům vyrovnání za náklady vynaložené v souvislosti s plněním závazků veřejné služby. Přiznání náhrady škody odpovídající součtu částek podpory, která měla být poskytnuta, by totiž představovalo nepřímé poskytnutí státní podpory považované za protiprávní a neslučitelnou s vnitřním trhem⁽²⁴⁾). Obdobně uvažoval Tribunál, který dospěl k závěru, že doložky o odškodnění za navrácení státní podpory představují státní podporu⁽²⁵⁾.
- (100) V každém případě ustanovení koncese z roku 1972, na jejichž základě měla společnost CSTP provozovat předmětné dopravní služby, nestanovila úhradu žádného finančního vyrovnání. Společnost CTSP souhlasila, že bude své služby poskytovat za podmínek stanovených koncesí a na vlastní riziko. Tento závěr potvrzuje také článek 2 regionálního zákona č. 16/1983, který stanoví, že případné ztráty a schodky, které nebudou pokryty z veřejných prostředků, ponesou poskytovatelé služeb.
- (101) Komise se proto nedomnívá, že by rozsudek nejvyššího správního soudu zakládal poskytnutí vyrovnání za škody, které společnost CSTP utrpěla v důsledku protiprávního jednání či jiného jednání přičitatelného vnitrostátním orgánům, spíše než přiznání protiprávní a neslučitelné státní podpory zakázané podle čl. 107 odst. 1 Smlouvy.
- (102) Vzhledem k výše uvedenému Komise dospěla k závěru, že neoznámené opatření představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy, která je neslučitelná s vnitřním trhem.

7. NAVRÁCENÍ PODPORY

- (103) V souladu se Smlouvou a s ustálenou judikaturou Soudního dvora je Komise oprávněna rozhodnout, zda má dotýčný stát podporu zrušit či upravit⁽²⁶⁾, pokud zjistí, že podpora není slučitelná s vnitřním trhem. Ustálená judikatura Soudního dvora rovněž stanoví, že v případě podpory, kterou Komise shledá neslučitelnou s vnitřním trhem, je cílem povinnosti zrušit podporu uložené členskému státu obnovit dřívější stav⁽²⁷⁾). Soudní dvůr v tomto ohledu stanovil, že tohoto cíle je dosaženo poté, co příjemce navrátí částky poskytnuté z titulu protiprávní podpory a ztratí tak na trhu výhodu nad svými konkurenty, čímž se obnoví stav, který existoval před vyplacením podpory⁽²⁸⁾).

⁽²²⁾ Věc C-119/05, *Lucchini*, EU:C:2007:434, bod 59.

⁽²³⁾ Tamtéž, bod 61.

⁽²⁴⁾ Stanovisko ve spojených věcech C-346/03 a C-529/03 ze dne 28. dubna 2005, *Atzeni*, EU:C:2005:256, bod 198.

⁽²⁵⁾ Věc T-384/08, *Elliniki Nafpigoikataskevastiki AE Chartofylakeiou v. Komise*, EU:T:2011:650 a věc T-565/08, *Corsica Ferries v. Komise*, EU:T:2012:415, body 23, 114 a 120 až 131. Srov. též analogicky věc C-111/10, *Komise v. Rada*, EU:C:2013:785, bod 44.

⁽²⁶⁾ Věc C-70/72, *Komise v. Německo* (Sh. rozh. 1973, s. 813, bod 13).

⁽²⁷⁾ Spojené věci C-278/92, C-279/92 a C-280/92, *Španělsko v. Komise*, Sb. rozh. 1994, s. I-4103, bod 75.

⁽²⁸⁾ Věc C-75/97, *Belgie v. Komise* (Sh. rozh. 1999, s. I-3671, body 64 a 65).

- (104) Na základě uvedené judikatury článek 14 nařízení Rady (ES) č. 659/1999⁽²⁹⁾ stanoví, že „je-li v případech protiprávní podpory přijato záporné rozhodnutí, Komise rozhodne, že dotyčný členský stát učiní všechna nezbytná opatření, aby příjemce podporu navrátil“.
- (105) Itálie proto musí státní podporu, která je předmětem tohoto rozhodnutí, získat zpět v rozsahu, v jakém již byla společnosti CSTP vyplacena. Kromě toho musí Itálie k částce podpory připočítat úroky z prodlení vypočtené od data, kdy byla protiprávní podpora dána příjemci k dispozici (tj. ode dne 21. prosince 2012) do data jejího navrácení⁽³⁰⁾, a to v souladu s kapitolou V nařízení Komise (ES) č. 794/2004⁽³¹⁾.
- (106) Komise proto

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Státní podpora ve výši 4 951 838 EUR, kterou Italská republika protiprávně poskytla společnosti CSTP v rozporu s čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie, není slučitelná s vnitřním trhem.

Článek 2

1. Italská republika je povinna zajistit navrácení podpory uvedené v článku 1 příjemcem.
2. Na částky, jež mají být navraceny, se uplatní úroky ode dne 21. prosince 2012 do dne jejich úplného navrácení.
3. Úroky se vypočítají na základě složené úrokové sazby v souladu s kapitolou V nařízení (ES) č. 794/2004 a s nařízením Komise (ES) č. 271/2008⁽³²⁾, kterým se mění nařízení (ES) č. 794/2004.
4. Italská republika zruší všechny zbývající výplaty podpory uvedené v článku 1 s účinností ke dni přijetí tohoto rozhodnutí.

Článek 3

1. Navrácení podpory uvedené v článku 1 se provede okamžitě a účinně.
2. Italská republika zajistí provedení tohoto rozhodnutí ve lhůtě čtyř měsíců ode dne jeho oznámení.

Článek 4

1. Do dvou měsíců od oznámení tohoto rozhodnutí předloží Itálie Komisi tyto informace:
 - a) celkovou částku (jistina a úroky), kterou je třeba od příjemce získat zpět;
 - b) podrobný popis již přijatých a plánovaných opatření pro splnění tohoto rozhodnutí;
 - c) dokumentaci prokazující, že příjemci bylo uloženo navrácení podpory.
2. Italská republika informuje Komisi o pokroku u vnitrostátních opatření přijatých k provádění tohoto rozhodnutí až do úplného navrácení podpory zmíněné v článku 1. Na vyžádání Komise Italská republika neprodleně předloží informace o již přijatých a plánovaných opatřeních pro splnění tohoto rozhodnutí. Poskytne rovněž podrobné informace o výši podpory a úroků, které již byly od příjemce získány zpět.

⁽²⁹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. L 83, 27.3.1999, s. 1).

⁽³⁰⁾ Srov. čl. 14 odst. 2 nařízení (ES) č. 659/99.

⁽³¹⁾ Nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 140, 30.4.2004, s. 1).

⁽³²⁾ Nařízení Komise (ES) č. 271/2008 ze dne 30. ledna 2008, kterým se mění nařízení (ES) č. 794/2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 82, 25.3.2008, s. 1).

Článek 5

Toto rozhodnutí je určeno Italské republice.

V Bruselu dne 19. ledna 2015.

Za Komisi

Margrethe VESTAGER

členka Komise
